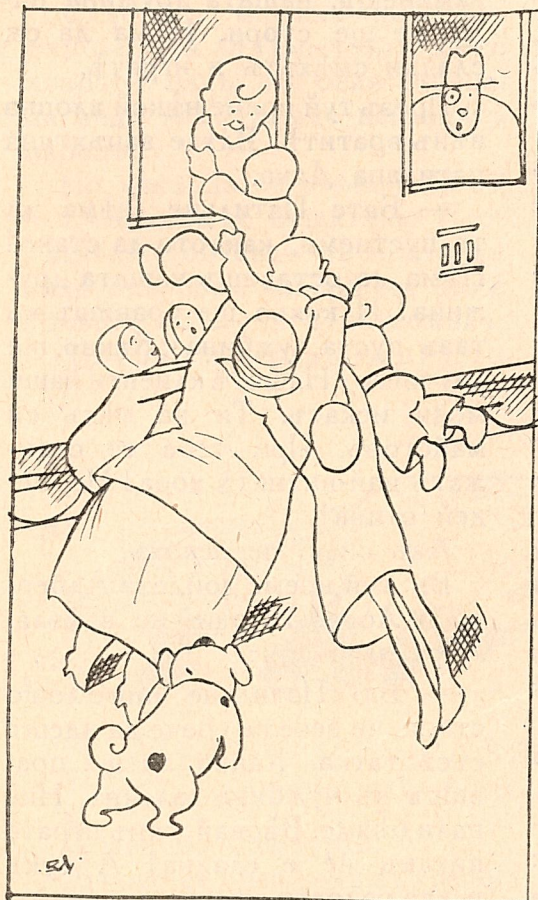

Ганчо, и Панчо, и малката Мика, и Албертъ, и Лора. Но какво да сторя. Патиланска дума назадъ се не връща. Затова до-

бавихъ: — Не, мили другари! Придумкитъ вече вие оставете! Тежката раздѣла съ твърдостъ понесете! И да се приготвя вий ми помогнете!

Цѣль день азъ се готвихъ.

На другата сутринъ предъ влака се сбрахме. И графътъ пристигна. Единъ носачъ едъръ товара ми дигна. Внесе го при графа. Влѣзохме и ние. Сърдцето ми почна тревожно да бие. Баба съ гласъ заплака. И азъ се разхълцахъ. Но нѣкой извика: „Слѣзте долу, моля! Вече трѣгва влака!“

Озова се долу моята дружина. Пъкъ азъ на прозорца ронѣхъ едри сълзи. Тогасъ викна Мика: „Бате Патилане, недей заминава!“ И подеха всички: „Недей ни оставя! Недей ни оставя!“

Азъ разбрахъ веднага, че не ще изтрая. Но единъ прислужникъ затвори вратата. Звънецътъ удари. Но този мигъ Данчо ми хвана ржката. За Данча се пипна цѣлата дружина. Дърпа, не ме пуща. Пакъ звънецъ удари. Влакътъ бавно трѣгна. Сkochихъ презъ прозореца и рекохъ задъханъ:

— Оставамъ, другари!

А на графа викнахъ:

— Простете, простете! До виждане тука!

На ржце ме дигна моята дружина. А влакътъ отмина...

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо